

ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519¹

ปฐมพล ทรัพย์ทองกุล²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมา ความหมาย แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งในปัจจุบันพบว่ารูปแบบของอาชญากรรมยาเสพติดที่มีการเปลี่ยนแปลง มีความซับซ้อนมากขึ้น การทำงานเป็นเครือข่ายอาชญากรรมข้ามชาติ มีบุคคลร่วมขบวนการหลายคน และแต่ละคนซึ่งมีหน้าที่ที่แตกต่างกันออกไป อีกทั้งมีการนำเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดที่ได้จากการจำหน่ายหรือกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ไปซื้อ ขยาย แลกเปลี่ยน แปรสภาพ หรือฟอกทรัพย์สินนั้นให้เปลี่ยนไปจากเดิม ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวถือเป็นแหล่งเงินทุนของกลุ่มขบวนการยาเสพติดที่ใช้หมุนเวียนในเครือข่าย เมื่อพิจารณาถึงอำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 แล้วพบว่ากฎหมายดังกล่าวมีการบังคับใช้มาแล้วกว่า 45 ปี ทำให้กฎหมายมีความล้าหลัง กลุ่มเครือข่ายนักค้ายาเสพติดจึงใช้ช่องว่างทางกฎหมายในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จึงจำเป็นจะต้องมีการแก้ไข เพิ่มเติมให้ทันสมัย และเป็นการอุดช่องว่างทางกฎหมาย เพื่อให้เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดใช้อำนาจได้อย่างยุติธรรม โปร่งใส และบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ประชาชนอยู่อย่างสงบสุข และสังคมมีความสงบเรียบร้อย โดยจากการศึกษาทำให้พบปัญหาที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขอยู่หลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาแรกสถานที่ที่ใช้ในการควบคุมตัวผู้ต้องหาเพื่อสอบสวนขยายผลในคดียาเสพติด ซึ่งเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ มีอำนาจในการจับกุมบุคคลใด ๆ ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามมาตรา 14 (3) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 โดยเมื่อมีการจับกุมตัวบุคคลใดแล้ว ต้องนำตัวผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวน ตามมาตรา 83 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เจ้าพนักงานป้องกันและ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่องปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐาตุร ศิริยุทธวัฒนา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สลิล สิริพิทุร

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปราบปรามยาเสพติด มีอำนาจในการควบคุมตัวผู้ถูกจับตามมาตรา 14 (3) เพื่อทำการสอบสวน ตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ในระยะเวลาไม่เกินสามวัน เมื่อครบกำหนดระยะเวลาต้องนำตัวส่งให้พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84/1 ประกอบมาตรา 87 ต่อไป ดังนั้น เมื่อมีการจับกุมบุคคลใดๆ ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจะต้องควบคุมตัวผู้ต้องหาไว้ ณ ที่ทำการของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แต่จากการศึกษาพบว่าในการสอบสวนคดียาเสพติด แตกต่างจากคดีอาญาทั่วไป มีความยุ่งยาก ซับซ้อน อีกทั้งมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องหลายฝ่าย ต้องมีการควบคุมตัวผู้ต้องหาไปยังสถานที่ต่างๆ เพื่อแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมในการขยายผลไปถึงบุคคลในเครือข่าย รวมทั้งขยายผลดำเนินการยึดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ก็เป็นการใช้อำนาจที่อยู่นอกเหนือกฎหมายกำหนด พยานหลักฐานที่ได้มาอาจไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้การบังคับใช้กฎหมายในการปราบปรามยาเสพติดก็อาจไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ประเด็นปัญหาที่สองการยึดหรืออายัดทรัพย์สินผู้ต้องหาเพื่อตรวจสอบ เนื่องจากกลุ่มเครือข่ายนักค้ายาเสพติดมักจะมีทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อาทิ เงิน บ้าน ที่ดิน รถยนต์ เป็นต้น การดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้ต้องหามาเพื่อตรวจสอบ และรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ เพื่อทำสำนวนเสนอต่อศาลให้พิพากษาให้ทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน เป็นอีกหนึ่งมาตรการในการตัดวงจรเงินทุนของกลุ่มเครือข่ายนักค้ายาเสพติด แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ดำเนินการจับกุมผู้ต้องหาคดียาเสพติด ตามมาตรา 14 (3) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 แล้ว ต่อมาตามมาตรา 14 (4) ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดยึดหรืออายัดทรัพย์สินหรือสิ่งของผิดกฎหมาย แต่จากการศึกษาบทบัญญัติตามมาตรา 14 (4) นั้น ไม่ได้หมายความว่ารวมถึงทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น เงิน บ้าน รถยนต์ หรือทรัพย์สินอื่นใด ที่ผู้ต้องหานำเงินที่ได้จากการจำหน่ายยาเสพติดหรือกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดไปซื้อ แลกเปลี่ยน แปรสภาพ หรือฟอกทรัพย์สินนั้นให้เปลี่ยนไปจากเดิม จึงต้องใช้หลักความยินยอมของผู้ต้องหาเท่านั้นในการยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าว ซึ่งในกรณีที่ผู้ต้องหาไม่ยินยอมให้ดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราว ก็ไม่สามารถยึดหรืออายัดทรัพย์สินดังกล่าวได้ แต่ผู้ที่สามารถตรวจสอบ และยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้คือ คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 ซึ่งในการตรวจสอบทรัพย์สินคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน หรือเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอาจมอบหมายเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 ตรวจสอบทรัพย์สินแทนได้ ซึ่งในขั้นตอนการทำหนังสือมอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่จำเป็นต้องใช้ระยะเวลา อาจทำให้ผู้ต้องหาหรือผู้ถือครองทรัพย์สินแทนดำเนินการยกย้ายถ่ายเท ทรัพย์สินไปให้บุคคลอื่นได้

ประเด็นที่สามเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไม่มีอำนาจในการสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องเสนอพนักงานอัยการ ซึ่งผู้ที่สามารถเป็นเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดได้ คือ ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการทหาร หรือแม้แต่ข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ที่มีหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยในกรณีที่เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการตำรวจได้จับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จะดำเนินการส่งผู้ต้องหาให้ตำรวจที่พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทำการสอบสวน สรุปสำนวนทำความเข้าใจส่งพนักงานอัยการได้ แต่ในกรณีที่เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเป็นผู้จับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด สามารถทำการสอบสวนผู้ต้องหาคดียาเสพติดได้ ตามมาตรา 14 (6) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 และรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ซึ่งตามหนังสือตอบข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ สร 0601/1408 ลงวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2525 ได้ให้ความเห็นว่า มาตรา 14 (6) เป็นการสอบสวนผู้ต้องหาเท่านั้น กล่าวคือ ไม่สามารถเป็นพนักงานสอบสวนที่สรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องเสนอพนักงานอัยการได้ ต้องส่งให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดำเนินการตามกฎหมาย

ด้วยเหตุที่ข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดซึ่งเป็นเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดนั้น เป็นผู้สืบสวน จับกุม รวบรวมพยานหลักฐานมาตั้งแต่ต้น ทำให้ทราบถึงรายละเอียดพฤติการณ์ในการกระทำความผิด และพยานหลักฐานต่าง ๆ แต่ไม่สามารถสรุปสำนวนและทำความเข้าใจส่งพนักงานอัยการได้ ต้องส่งให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดำเนินการตามกฎหมายต่อในเรื่องการสรุปสำนวน อาจทำให้ไม่มีความเข้าใจในพยานหลักฐานต่างๆ ดีเท่าที่ควร อีกทั้งในปัจจุบันพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ต้องรับผิดชอบในการสอบสวนคดีอาญาทุกเรื่องที่ได้รับมอบหมาย ไม่ว่าจะเป็นคดียาเสพติด คดีลักทรัพย์ คดีความผิดต่อชีวิตและร่างกาย เป็นต้น ทำให้เกิดปัญหางานล้นมือ และในการทำคดีอาญามีข้อจำกัดด้านระยะเวลาในการทำสำนวน ทำให้พนักงานสอบสวนต้องเร่งทำให้เสร็จให้ทันเวลา จนในบางครั้งการรวบรวมพยานหลักฐานไม่สมบูรณ์การทำสำนวนไม่รัดกุมเท่าที่ควร

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาในเรื่องสถานที่ที่ใช้ในการควบคุมตัวผู้ต้องหาเพื่อสอบสวนขยายผลในคดียาเสพติด ผู้ศึกษาเห็นควรให้เพิ่มเติมในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องอำนาจในการควบคุมตัวผู้ต้องหาไปยังสถานที่ต่างๆ เพื่อเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดแสวงหาพยานหลักฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไป

อย่างถูกต้อง เกร่งครัด สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดรวมทั้งบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายได้ โดยมีรายละเอียดดังนี้

บทบัญญัติ เดิม มาตรา 15 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการตามมาตรา 14 ให้ถือว่ากรรมการ เลขานุการ รองเลขานุการ และเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายให้อำนาจตามมาตรา 14 (3) มีอำนาจหน้าที่ เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ทั่วราชอาณาจักร และให้อำนาจควบคุมผู้ถูกจับตามมาตรา 14 (3) ไว้เพื่อทำการสอบสวนได้เป็นเวลาไม่เกินสามวัน เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวหรือก่อนนั้นตามเห็นสมควร ให้ส่งตัวผู้ถูกจับไปยังพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ โดยมีให้ถือว่า การควบคุมผู้ถูกจับดังกล่าวเป็นการควบคุมของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

บทบัญญัติที่เพิ่มเติม ใหม่ มาตรา 15/1 กรณีควบคุมตัวตามมาตรา 15 เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมาย สามารถนำตัวผู้ถูกจับตามมาตรา 14 (3) ไปแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ ทั้งนี้ต้องได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด ดังนี้

1.1 ข้าราชการตำรวจให้ผู้บังคับบัญชา ซึ่งมียศตั้งแต่พันตำรวจเอก หรือเทียบเท่าขึ้นไป เป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการอนุญาต

1.2 ข้าราชการทหารให้ผู้บังคับบัญชา ซึ่งมียศตั้งแต่พันเอก หรือเทียบเท่าขึ้นไป เป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการอนุญาต

1.3 ข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้ผู้บังคับบัญชาดำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น หรือเทียบเท่าขึ้นไปเป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการอนุญาต

2. ปัญหาการยึดหรืออายัดทรัพย์สินผู้ต้องหาเพื่อตรวจสอบ ผู้ศึกษาเห็นควรให้เพิ่มเติมในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องอำนาจของเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในการยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งถือว่าเป็นการทำลายฐานการเงินหรือเป็นการตัดวงจรทางการเงินของกลุ่มขบวนการค้ายาเสพติด ไม่ให้กลับมากระทำความผิดซ้ำได้โดยง่าย และไม่ให้ดำเนินการเกี่ยวกับยาเสพติดต่อไปได้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

บทบัญญัติ เดิม มาตรา 14 (4) ยึดหรืออายัดยาเสพติดที่มีไว้โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือทรัพย์สินอื่นใดที่ได้ใช้หรือจะใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้

บทบัญญัติที่เพิ่มเติม ใหม่ มาตรา 14 (4/1) ในกรณีจำเป็นเร่งด่วน มีเหตุอันควรเชื่อว่าทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อาจถูก ยักย้าย โอน ถ้ายเท หรือซุกซ่อนให้เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทบริหาร ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการขึ้นไป หรือข้าราชการตำรวจตำแหน่งสารวัตรหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือข้าราชการทหารตำแหน่งตั้งแต่ผู้บังคับกองร้อยขึ้นไป สามารถยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่

ดังกล่าวได้ และให้รายงานเลขธิการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดทราบภายใน 7 วัน

3. ปัญหาเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไม่มีอำนาจในการสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องเสนอพนักงานอัยการ ผู้ศึกษาเห็นควรให้เพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 โดยเพิ่มเติมบทบัญญัติในเรื่องอำนาจในการสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องเสนอพนักงานอัยการ ซึ่งในคดีที่เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเป็นผู้รับผิดชอบคดี จะผู้รู้ข้อมูล ทั้งพฤติการณ์ รูปแบบการกระทำความผิด ตั้งแต่ต้น อันเป็นประโยชน์ในการวางแผนทางในรูปคดีเพื่อสรุปสำนวนคดียาเสพติด แต่ทั้งนี้ในการสรุปสำนวนจำเป็นต้องใช้ความรู้ ความสามารถเฉพาะ จึงจำเป็นต้องกำหนดคุณสมบัติพิเศษของผู้ที่สามารถสรุปสำนวนได้ โดยมีรายละเอียดที่เห็นควรเพิ่มเติม ดังนี้

บทบัญญัติ เดิม มาตรา 14 (6) สอบสวนผู้ต้องหาในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

บทบัญญัติที่เพิ่มเติม ใหม่ มาตรา 14 เบญจ กรณีเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเป็นผู้เริ่มต้นทำการสอบสวนคดียาเสพติด ให้มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการสรุปสำนวนคดียาเสพติดเสนอพนักงานอัยการได้

เจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดที่เป็นข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามวรรคแรก ต้องมีคุณสมบัติพิเศษ อย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(1) รับราชการหรือเคยรับราชการ ไม่น้อยกว่าห้าปีในตำแหน่งเจ้าพนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ตามพระราชบัญญัตินี้

(2) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางกฎหมายและมีประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้ นับแต่สำเร็จการศึกษาดังกล่าวไม่น้อยกว่าสามปี และดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าข้าราชการพลเรือนสามัญระดับชำนาญการขึ้นไป

เอกสารอ้างอิง

กองกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. คู่มือประสานงานและการรวบรวม

พยาน หลักฐานคดียาเสพติด. พิมพ์ครั้งที่ 5.

สุวิชัย รักษ์รณการ. “หลักและแนวปฏิบัติอำนาจค้นของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.” วารสารสำนักงาน ป.ป.ส. 24,

1 (ธันวาคม 2550 - มีนาคม 2551).

กฎหมาย

พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2546

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519

พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534